

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 158/2014-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti Š. J., zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 37 C 57/2006) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 37 C 57/2006) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 konal bez zbytočných prietahov.

3. Š. J. priznáva finančné zadostučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť Š. J. trovy konania v sume 501,60 € (slovom päťsto jeden eur a šesťdesiat centov) na účet advokátky JUDr. Jany Fridrichovej, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 158/2014-10 zo 4. marca 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Š. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 C 247/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 37 C 57/2006).

Následne ústavný súd 14. apríla 2014 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 10. septembra 2014. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie predsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

«... - návrh bol doručený na súd dňa 31.5.2006, v ňom sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že Zmluva o úvere zo dňa 10.6.2003 a Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti (Zmluva o zabezpečení) zo dňa 10.6.2003 uzavreté medzi účastníkmi konania sú neplatné,

- súdny poplatok za návrh bol navrhovateľom na výzvu súdu zaplatený dňa 9.10.2006,
- dňa 27.11.2006 bol odporca vyzvaný, aby sa vyjadril k návrhu - vyjadrenie bolo doručené súdu dňa 20.12.2006,
- vo veci sa konalo dňa 23.4.2007 pojednávanie, na ktorom bol vo veci vydaný rozsudok č.k. 37C/57/2006-53, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý, a navrhovateľovi bola uložená povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania,
- dňa 22.5.2007 bolo súdu doručené odvolanie navrhovateľa voči rozsudku,
- spis bol 4.6.2007 predložený na Krajský súd v Trnave,
- dňa 10.12.2007 sa vo veci konalo pojednávanie na Krajskom súde v Trnave, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy odvolacieho - konania,
- dňa 22.1.2008 bol spis vrátený na Okresný súd Trnava a vec bola po doručení rozsudku krajského súdu účastníkom právoplatne skončená,
- Generálna prokuratúra SR podala dňa 29.1.2009 mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd SR,
- Najvyšší súd SR Uznesením č.k. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009 (právoplatnosť nadobudlo dňom 24.9.2009) rozsudky Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.12.2007 sp.zn. 11 Co 150/2007 a Okresného súdu Trnava zo dňa 23.4.2007 sp.zn. 37C/57/2006 zrušil, a vec vrátil Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie,
- spisový materiál bol doručený na Okresný súd Trnava dňa 30.9.2009, bola mu pridelená sp.zn. 37C/247/2009,
- podaním došlým súdu dňa 9.10.2009 navrhovateľ požiadal o zmenu petitu návrhu,
- Uznesením č.k. 37C/247/2009-32 zo dňa 6.11.2009 súd pripustil zmenu petitu návrhu tak, že sa má určiť, že zmluva o úvere a zmluva o zabezpečení záväzku sú neplatné, a že navrhovateľ je vlastníkom predmetných nehnuteľností; zároveň boli navrhovateľ a odporca vyzvaní, aby sa vo veci vyjadrili po rozhodnutí NS SR a po pripustení zmeny petitu návrhu,
- podaním došlým súdu dňa 25.11.2009 oznámili svoj vstup do konania ako vedľajší účastníci na strane odporcu; súd Uznesením č.k. 37C/247/2009-57 zo dňa 23.12.2009 pripustil ich vstup do konania,

- odporca sa vo veci (na výzvu súdu) vyjadril podaním došlým dňa 2.12.2009;
- navrhovateľ sa vo veci (na výzvu súdu) vyjadril podaním došlým dňa 2.12.2009,
- výzvou zo dňa 4.1.2010 bol navrhovateľ vyzvaný, aby sa vyjadril k vyjadreniu odporcu - vyjadrenie navrhovateľa bolo doručené súdu dňa 19.1.2010,
- vedľajší účastníci sa vo veci vyjadrili podaním došlým súdu dňa 21.5.2010,
- vo veci sa konalo dňa 7.6.2010 pojednávanie,
- dňa 11.6.2010 bol súdu doručený návrh odporcu na vykonanie ďalšieho dokazovania, dňa 15.6.2010 bol súdu doručený návrh navrhovateľa na vykonanie ďalšieho dokazovania, dňa 17.6.2010 bol súdu doručený návrh vedľajších účastníkov na vykonanie ďalšieho dokazovania,
- výzvou zo dňa 28.7.2010 bolo oslovených spolu 7 spoločností na poskytnutie informácií súdu; požadované informácie boli súdu doručené dňa 9.8.2010, 16.8.2010, 13.9.2010 a 23.9.2010,
- podaním došlým súdu dňa 19.7.2010 oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastníci na strane navrhovateľa Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS,
- navrhovateľ sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 19.7.2010, vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 22.10.2010,
- odporca sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 29.10.2010,
- vedľajší účastníci sa vo veci vyjadrili podaním došlým súdu dňa 4.11.2010,
- navrhovateľ sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 3.12.2010,
- vo veci sa konalo dňa 8.12.2010 pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok - súd návrh zamietol, odporcovi a vedľajším účastníkom náhradu trov konania nepriznal,
- podaním došlým súdu dňa 27.1.2011 (doplnené podaním došlým súdu dňa 11.2.2011) navrhovateľ podal voči rozsudku odvolanie,
- podaním došlým súdu dňa 4.2.2011 vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS podalo voči rozsudku odvolanie,
- výzvou zo dňa 1.2.2011, resp. 7.2.2011, boli navrhovateľ, odporca a vedľajší účastníci vyzvaní, aby sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadrili; vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa vyjadril podaním došlým súdu dňa 14.2.2011, resp. 11.3.2011, vedľajší účastníci sa vyjadrili podaním došlým súdu dňa 24.2.2011,

navrhovateľ sa vyjadril podaním došlým súdu dňa 28.2.2011, odporca sa vyjadril podaním došlým súdu dňa 28.2.2011, resp. 11.3.2011,

- dňa 31.3.2011 bol spis predložený za účelom rozhodnutia o odvolaniach na Krajský súd v Trnave

- vo veci sa konalo na Krajskom súde v Trnave dňa 18.9.2012 pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti zmenil tak, že určil, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti je neplatná, a vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (predmetný rozsudok Krajského súdu v Trnave bol účastníkom, resp. vedľajším účastníkom doručený dňa 29.10.2012, 8.11.2012 a 12.11.2012),

- podaním došlým dňa 12.11.2012 navrhovateľ „upravil“ okruh žalovaných tak, že odporcom v 2. rade a odporkyňou v 3. rade (ktorí v tom čase vystupovali v konaní ako vedľajší účastníci), spis bol 22.11.2012 vrátený z krajského súdu na Okresný súd Trnava,

- podaním došlým súdu dňa 30.11.2012 vedľajší účastníci podali voči rozsudku Krajského súdu v Trnave dovolanie, výzvou zo dňa 3.1.2013 boli navrhovateľ, odporca a vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vyzvaní, aby sa k dovolaniu vedľajších účastníkov vyjadrili; navrhovateľ sa vyjadril podaním došlým súdu dňa 21.1.2013,

- dňa 10.4.2013 bol spis predložený za účelom rozhodnutia o dovolaní na Najvyšší súd SR,

- Najvyšší súd SR listom zo dňa 25.7.2013 spis vrátil z dôvodu potreby jeho doplnenia,

- listom zo dňa 13.9.2013 bol odporca vyzvaný, aby sa vyjadril, či s dovolaním vedľajších účastníkov R. K. a R. K. súhlasí; listom zo dňa 17.9.2013 boli odporca a vedľajší účastníci vyzvaní, aby sa vyjadrili k vyjadreniu navrhovateľa k dovolaniu (v zmysle inštrukcie Najvyššieho súdu SR); vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa vyjadrilo listom došlým dňa 14.10.2013,

- podaním došlým dňa 22.10.2013 vedľajší účastníci oznámili svoje vystúpenie z konania,

- dňa 6.11.2013 bol spis predložený za účelom rozhodnutia o dovolaní na Najvyšší súd SR,

- Najvyšší súd SR uznesením č.k. 1Cdo 333/2013 zo dňa 12.6.2014 dovolanie vedľajších účastníkov odmietol; spis bol doručený na tunajší súd dňa 9.7.2014, rozhodnutie bolo účastníkom, resp. vedľajším účastníkom doručené dňa 15.7.2014, 17.7.2014 a 21.7.2014,

- podaním došlým súdu dňa 28.7.2014 navrhovateľ požiadal o pripustenie vstupu do konania ďalšej účastníčky na strane odporcu,

- navrhovateľ sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 4.8.2014,

- uznesením vydaným dňa 2.9.2014 súd pripustil, aby do konania na strane odporcu pristúpili ďalší účastníci.»

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zistil zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený s vyjadrením okresného súdu, aj ústavný súd.

Predsedička okresného súdu vo svojom vyjadrení k veci uviedla, že ide o „skutkovo aj právne zložitý spor“. K postupu účastníkov konania predsedníčka okresného súdu uviedla, že „v konaní došlo i k zmene návrhu na začatie konania, k vstupu vedľajších účastníkov do konania a k rozšíreniu návrhu voči ďalším osobám. Tieto skutočnosti odôvodňovali zvýšený počet procesných rozhodnutí po využití opravných prostriedkov účastníkmi konania“. K veci ďalej uviedla, že „z prehľadu úkonov je zrejmé, že procesné úkony boli vo veci vykonávané v primeraných lehotách, bez prieťahov“.

Predsedička okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľa ešte v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci a pre tento prípad vyčíslila aj trovy konania. Podaním doručeným 29. septembra 2014 právna zástupkyňa sťažovateľa reagovala na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu, v ktorom spochybnila právnu a skutkovú zložitost' sporu okrem iného aj s poukazom na to, že existuje pomerne ustálená rozhodovacia činnosť súdov v obdobných veciach, poukázala na nesprávnosť

rozsudkov okresného súdu, ktoré bolo potrebné rušiť, ako aj na neefektívny postup okresného súdu pri dovolacom konaní. Zároveň v podaní nanovo vyčíslila aj trovy konania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ žalobcom o určenie neplatnosti zmluvy o úvere z 10. júna 2003, zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti z 10. júna 2003 a určenia jeho vlastníckeho práva k bytu, ústavný súd konštatuje, že obdobné žaloby možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto jeho zložitosť po právnej stránke hodnotí ako priemernú. Pokiaľ ide o tvrdenie predsedníčky okresného súdu týkajúce sa skutkovej zložitosti veci, ústavný súd pripúšťa istú mieru zložitosti, ale táto sama osebe nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ ide o kritérium významnosti sporu pre sťažovateľa, z pohľadu sťažovateľa má existenčný charakter, keďže sa priamo dotýka jeho vlastníckych nárokov k bytu, respektíve riešenia jeho bývania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priesťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd zistil a konštatuje, že nezistil okolnosti na strane sťažovateľa, ktoré by prispeli k celkovej dĺžke konania.

Pokiaľ ide o využitie odvolania a dovolania ako procesného nástroja proti konečnému rozhodnutiu okresného súdu a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na úspešnosť sťažovateľa v rámci týchto opravných konaní, preto aj dobu, ktorá štandardne je v zmysle judikatúry ústavného súdu potrebná na rozhodnutia o opravných prostriedkoch a v princípe nepričítateľná okresnému súdu, vzhľadom na úspešnosť sťažovateľa v týchto opravných konaniach zarátal do posudzovanej doby pri hodnotení dĺžky napadnutého konania z hľadiska zbytočných priesťahov.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd v úvode poznamenáva, že už samotný fakt, že vec (hoci už bola raz nastolená právna istota rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 150/2007 z 10. decembra 2007, ktorý však bol na základe uznesenia o mimoriadnom dovolaní sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 z 31. júla 2009 zrušený, pozn.) je aj po uplynutí ôsmich rokov na súde prvého stupňa, svedčí o tom, že vec nie je prerokovaná v súlade so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Napriek uvedenému ústavný súd z predloženého súdneho konštatuje, že po vrátení veci najvyšším súdom na okresný súd 30. septembra 2009 sa prvé pojednávanie v takejto veci aj s ohľadom na už uvedený výsledok mimoriadneho dovolacieho konania uskutočnilo až po deviatich mesiacoch. Okresný súd v napadnutom konaní opäť vyniesol rozsudok (druhý v poradí, pozn.) 8. decembra 2010, proti ktorému bolo opäť podané odvolanie, na základe ktorého krajský súd v prvej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, vo zvyšnej časti zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie. Súdny spis bol krajským súdom 22. novembra 2012 vrátený na okresný súd. Od vrátenia súdneho spisu krajským súdom na okresný súd sa dosiaľ nevykonalo ani jedno pojednávanie vo veci, hoci pre úplnosť je

potrebné dodat', že súdny spis v súvislosti s podaným odvolaním vedľajších účastníkov bol na dovolacom súde osem mesiacov (od 6. novembra 2013 do 9. júla 2014).

Ústavný súd ďalej pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priedahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu (v poradí druhého) podali vedľajší účastníci dovolanie a okresný súd predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o dovolaní 10. apríla 2013, pričom najvyšší súd vrátil okresnému súdu súdny spis pre účely jeho doplnenia ako predčasne predložený, pretože nebol daný súhlas hlavného účastníka konania (odporcu) s úkonom vedľajšieho účastníka konania, ktorý dovolanie vo veci podával. Táto nesústredená činnosť spôsobila zbytočný priedah v trvaní približne polroka, keďže súdny spis bol dovolaciemu súdu znovu predložený až 6. novembra 2013.

Ústavný súd vychádzajúc z dôvodov zrušenia prvého rozsudku v poradí, ako aj následne druhého rozsudku okresného súdu v poradí, ktorého výrok bol totožný s jeho prvým rozsudkom, ktorý bol následne v časti korigovaný a v časti odvolacím súdom zrušený, konštatuje, že postup súdu prvého stupňa po vrátení veci najvyšším súdom na okresný súd bol ako celok neefektívny, o čom svedčí aj rozhodnutie súdu druhého stupňa. Na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 37 C 247/2009, došlo k zbytočným priedahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 37 C 247/2009 konal bez zbytočných prietahov, pretože okresný súd vo veci do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti nerozhodol (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ktoré odôvodnil intenzitou zásahov do jeho práv, ako aj dĺžkou ich trvania. V podaní doručenom 28. júla 2014 právna zástupkyňa sťažovateľa navrhla priznať zadosťučinenie v sume 14 000 €, ktoré odôvodnila okrem iného aj významom predmetu konania pre sťažovateľa.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania, ako aj na neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu, berúc do úvahy predmet konania, správanie sťažovateľa, ako aj jeho podiel na vyvolaní sporu (uzavretie zmlúv, ktorých neplatnosti sa dovoľáva), v ktorom pociťuje právnu neistotu, a všetky okolnosti daného prípadu považoval

priznanie sumy 4 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa s'ťažovateľa si uplatnila trovy konania, ktoré vyčíslila v celkovej sume 672,05 €.

Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2012 v sume 781 € a v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie s'ťažnosti) po 130,17 € a za jeden úkon právnej služby v roku 2014 (písomné stanovisko) po 134 €. Ďalej má právna zástupkyňa s'ťažovateľky nárok aj na náhradu režijného paušálu 7,81 € za dva úkony podľa vyhlášky v roku 2013 a za jeden úkon v roku 2014 po 8,04 €. Právna zástupkyňa je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 83,60 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal s'ťažovateľovi, spolu predstavuje teda sumu 501,60 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyňi s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014